

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.601 van 29 september 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 14 mei 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 3 maart 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die loco advocaat S. SCHÜTT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker kwam toe op Belgisch grondgebied op 23 mei 2005 en vroeg op 25 mei 2005 asiel aan.

1.2. De gemachtigde van de minister nam op 20 juli 2005 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 bis).

1.3. Na dringend beroep besliste de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 29 augustus 2005 dat verder onderzoek noodzakelijk is.

1.4. Op 21 november 2005 besliste de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

1.5. In beroep weigerde de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen op 21 maart 2007 de hoedanigheid van vluchteling aan verzoeker. Hiertegen werd een cassatieberoep ingesteld bij de Raad van State, dat bij beschikking van 20 juni 2007 niet toelaatbaar werd verklaard.

1.6. Op 30 mei 2007 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingen-wet).

1.7. Op 3 maart 2008 nam de gemachtigde van de minister de beslissing om de in punt 1.6. vermelde aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan *“van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur”* en betoogt als volgt: *“Doordat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de politieke keuzes die reeds gemaakt waren om bijkomende mogelijkheden tot regularisatie van verblijf in te voeren, terwijl een overheid wel rekening dient te houden met tussengekomen wijzigingen in het beleid, zoals beslist door de politiek verantwoordelijken (schending van het redelijkheidsbeginsel) en terwijl een overheid alle elementen bij haar beslissing dient te betrekken die relevant kunnen zijn (schending van het motiverings- en het zorgvuldigheidsbeginsel).”* Verzoeker gaat in zijn betoog vervolgens uitgebreid in op *“de wijziging in het regularisatiebeleid, op politiek niveau”* en stelt dat hij voldoet aan de regularisatiecriteria die in de regeringsverklaring werden vooropgesteld. Verzoeker omschrijft de nieuwe beleidskeuzes in zijn repliekmemoirie als een *“rechtsfeit”* waarmee de gemachtigde van de minister bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te houden.

2.2. De Raad benadrukt dat beleidsopties en regeringsverklaringen geen afbreuk kunnen doen aan de uitdrukkelijke wetsbepaling van (oud) artikel 9, derde lid, van de vreemdelingen-wet, dat juridische grondslag verschaft aan de bestreden beslissing. De beleidsopties en de regeringsverklaring, waarvan verzoeker gewag maakt, zijn geen rechtsnormen waaraan een administratieve beslissing dient getoetst te worden. De rechtszekerheid zou bovendien in het gedrang komen indien het bestuur bij het nemen van beslissingen politieke verklaringen zou laten primeren op wetten en reglementaire bepalingen. Bijgevolg kan verzoekers standpunt dat de gemachtigde hiermee rekening diende te houden, niet worden bijgetreden. Met zijn betoog omtrent de standpunten van de federale regering met betrekking tot het migratie-thema, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de minister onzorgvuldig of onredelijk zou zijn geweest bij het nemen van de bestreden beslissing of dat die het motiveringsbeginsel schendt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september twee-duizend en acht door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.